

پنج شنبه 17 خرداد 1397، 22 رمضان 1439، 7 ژوئن 2018

تحریم هر گونه ارتباط با رژیم صهیونیستی از جانب "امام خمینی" (1346 ش)

تحریم هر گونه ارتباط با رژیم صهیونیستی از جانب "امام خمینی" (1346 ش)
در اوایل خرداد ماه سال 1346 ش، رژیم صهیونیستی اسرائیل به جنگی فراگیر از زمین و هوا و دریا علیه کشورهای همسایه فلسطین دست زد که به نام جنگ شش روز معروف شد. حضرت امام خمینی، رهبر نهضت اسلامی ملت مسلمان ایران که همزمان با مبارزه با رژیم منحوس پهلوی و تبعید در نجف اشرف، بر ضدّ موجودیت اسرائیل و رژیم صهیونیستی نیز فریاد می‌کشیدند، با صدور بیانیه‌ای، امت اسلام را به اتحاد و نبرد سرنوشت ساز برای ریشه‌کن کردن صهیونیسم و آزادی فلسطین فرا خواندند. ایشان در این بیانیه، ضمن اشاره به اینکه بارها دولت‌ها را از همکاری با اسرائیل بر حذر داشته‌اند، آمده است: "این ماده فساد که در قلب ممالک اسلامی جایگزین شده است، باید با همت و همکاری ممالک اسلامی ریشه‌کن گردد." حضرت امام در این بیانیه تصریح کرده‌اند: "کمک به اسرائیل، چه فروش اسلحه و مواد منفجره و چه فروش نفت، حرام و مخالفت با اسلام است. رابطه با اسرائیل و عمال آن، چه رابطه تجاری و چه رابطه سیاسی، حرام و مخالفت با اسلام است و باید مسلمین از استعمال کالاها و اجناس اسرائیل خودداری کنند." بیانیه امام خمینی (ره) به زبان فارسی و عربی از رادیوی عراق پخش گردید و مرهمی بر دردهای درونی مسلمین نهاد.
حمله مزدوران پهلوی به مدرسه فیضیه و کشتار طلاب و فضایی قم (1354 ش)

پس از واقعه خونین پانزدهم خرداد 1342، هر سال روحانیون و اغلب مردم متدین، به یاد شهدای این قیام و غم دوری رهبر و مراد خویش، حضرت امام خمینی (ره)، (که در تبعید به سر می‌بردند) مراسم یادبودی برقرار می‌کردند. مأموران شهربانی و نیروهای اطلاعاتی و امنیتی قم هر ساله، برگزاری چنین یادبودی از طرف طلاب را پیش‌بینی می‌کردند، لذا از عصر چهاردهم خرداد و شب پانزدهم خرداد، آهنگ آماده باش را در شهر قم، خصوصاً در اطراف حرم مطهر می‌نواختند. در سال 1354 ش و در سالروز قیام پانزدهم خرداد، قبل از نماز مغرب و عشاء عده‌ای از طلاب قصد داشتند که شعارهایی در حمایت از امام و شهدای 15 خرداد 42 سر دهند و تظاهرات را به بیرون از فیضیه بکشانند، ولی این مراسم با حمله مزدوران رژیم پهلوی به طلاب، به خروشی علیه نظام استبدادی تبدیل گردید. هرچند در این روز، این مراسم پایان یافت ولی در روز هفدهم خرداد آن سال، مأموران پهلوی با محاصره و هجوم به مدرسه، طلاب بی پناه را به طرزی وحشیانه مورد ضرب و شتم قرار داده و نزدیک به 350 تن را دستگیر کردند. این قیام نزدیک بود که تمام شهر را فراگیرد ولی با خشونت نیروهای دولتی، این قیام سرکوب شد و مراسم خاتمه یافت. پس از دو الی سه هفته بازجویی و شکنجه دستگیرشدگان، سالخوردگان و نوجوانان آزاد شده، جوانان را به سربازی فرستاده و عاملان اصلی مراسم را به حبس‌های طولانی محکوم کردند.
اعلام ملی شدن بانک‌ها با تصویب شورای انقلاب (1358 ش)

برای حفظ حقوق و سرمایه‌های ملی و به کار انداختن چرخ‌های تولیدی کشور و تضمین سپرده‌ها و پس اندازهای مردم در بانک‌ها، ضمن قبول اصل مالکیت مشروع و مشروط و با توجه به نحوه تحصیل درآمد بانک‌ها و جلوگیری از انتقال غیر مشروع سرمایه‌ها به خارج؛ نقش اساسی بانک‌ها در اقتصاد کشور و ارتباط طبیعی اقتصاد مملکت یا مؤسسات بانکی؛ مدیون بودن بانک‌ها به دولت و احتیاج آنها به سرپرستی دولت، لزوم هماهنگی فعالیت‌های بانک‌ها با سایر سازمان‌ها؛ و لزوم سوق دادن فعالیت بانک‌ها در جهت اداری و انتفاعی اسلامی، کلیه بانک‌های ایران، ملی اعلام شد. ملی کردن بانک‌ها که توسط دولت موقت اعلام شد، در حقیقت اولین اقدام جمهوری اسلامی ایران در زمینه ملی کردن بخش‌های اقتصادی کشور به شمار می‌رفت.

تصرف مجدد شهر آمل از سوی علویان طبرستان به فرماندهی "داعی کبیر" (255ق)

حسن بن زید علوی معروف به داعی کبیر نخستین سید علوی از نسل امام حسن مجتبی (ع) بود که در شمال ایران حکومت مستقل شیعی علویان را تشکیل داد و دست خلفای عباسی و عاملان منطقه‌ای آن‌ها را از طبرستان (شامل مازندران، گرگان و دو سوی سلسله جبال البرز در قسمت جنوبی مازندران) کوتاه کرد. خلیفه‌ای وقت عباسی با اعزام لشکری به فرماندهی دو سردار ترک، داعی کبیر را با شکست و اضمحلال مواجه ساخته و بخش‌های عظیمی از طبرستان را اشغال نمود. اما پس از مدتی، داعی کبیر با کمک دیلمیان مجدداً بر طبرستان تسلط یافت و شهر آمل را در 22 رمضان سال 255 قمری در استیلاي خویش قرار داد.
روز استقلال "واتیکان" از ایتالیا (1929م)

واتیکان کوچک‌ترین کشور مستقل دنیا و در عین حال یکی از با نفوذترین قدرت‌های معنوی جهان به شمار می‌آید. دولت - شهر واتیکان با انعقاد قرار داد لاثران میان واتیکان و ایتالیا، رسماً استقلال یافت. واتیکان تا قبل از

نیمه دوم قرن نوزدهم میلادی، بخش کوچکی از مملکت ایتالیایی پاپ یا ممالک کلیسا محسوب می‌شد و مرکز این ناحیه رُم بود. در پی تشکیل ایتالیای واحد در سال 1870، نیروهای این کشور، سرزمین‌های کلیسا را تصرف کردند. اما پادشاه ایتالیا از بیم خشم کاتولیک‌های جهان، تعهد کرد که قصر واتیکان را به پاپ واگذار کند تا مرکز حکومت مذهبی وی باشد. قرارداد لائُران در هفتم ژوئن 1929 م به این تعهد رسمیت بخشید و در سال 1947 م، این قرارداد به صورت یکی از موارد قانون اساسی ایتالیا در آمد. حکومت پاپ علاوه بر کاخ واتیکان در رم، دارای سیزده بنا و ساختمان مختلف است که آن‌ها هم در قلمرو پاپ هستند. بدین ترتیب دولت - شهر واتیکان منحصر به مقر پاپ و کلیسای پاپی است و بعضی ادارات و دفترهای ملحق به آن و چندین کلیسای جامع نیز که در قلمرو واتیکان نیستند، جزئی از این کشور پاپی محسوب می‌شوند. قانون واتیکان برتر از هر چیز، مقر حکومت مرکزی کلیسای کاتولیک رومی است و این اصطلاح برای خود دولت واتیکان به کار می‌رود. قدمت و اهمیت دربار پاپ، به آن رنگ و خصوصیت دربارهای سلطنتی بخشیده و تشریفات درباری و انجام مراسم با لباس‌های خاص و نظایر این امور، به صورتی دقیق مراعات می‌شود. اداره امور داخلی واتیکان به عهده یک کمیسسیون پنج نفره است که همه آن‌ها از سوی پاپ منصوب می‌شوند و در مقابل او پاسخگو هستند. موزه‌های واتیکان از مهم‌ترین موزه‌های جهان به شمار می‌روند و درب‌های آن در سراسر سال به روی دیدارکنندگان و گردشگران باز است. ایستگاه رادیویی پر قدرت واتیکان نیز به پخش برنامه‌های مخصوص واتیکان به 37 زبان دنیا اشتغال دارد. ضمناً بیش از 60 کشور از جمله جمهوری اسلامی ایران در این کشور سفارت دارند. رئیس فعلی حکومت واتیکان، بندیکت شانزدهم است که در روز فوریه 2005 م به این مقام منصوب شد و این روز به عنوان روز ملی واتیکان نیز به شمار می‌رود. واتیکان واقع در رُم پایتخت ایتالیا، در جنوب اروپا قرار دارد و با کمتر از نیم کیلومتر مربع مساحت کوچکترین و با هزار نفر جمعیت، کم‌جمعیت‌ترین کشور جهان است. سکنه واتیکان محدود به اسقف‌ها و کشیشان و خدمه تشکیلات اداری پاپ است. مردم واتیکان دارای زبان رسمی ایتالیایی و اکثریت آن‌ها پیرو آیین کاتولیک هستند. واحد پول این کشور کوچک، لیره ایتالیا بود که پس از رواج یافتن پول واحد اروپایی، یورو جای‌گزین آن گردید.